

7

เมืองหลวงอันครึกครื้นเป็นเมืองที่มั่งคั่งที่สุดในแผ่นดิน
 พ่อค้าจากทั่วทุกสารทิศและทางน้ำมากมายหลายแขนงล้วนแต่มา
 บรรจบที่นี่เป็นจุดเดียว เมืองหลวงอันหรูหราถูกถนนเสวียนอุ่พาดกลางกั้น
 ออกเป็นสองส่วน ซึ่งแบ่งเป็นเขตย่อยได้หกสิบกว่าเขต บางเขตก็เป็นชุมชน
 ชาวบ้านสามัญ บางเขตก็เป็นถิ่นที่มีชนชั้นสูงปะปน และมักจะแฝงไว้ด้วย
 กลิ่นเมรัยและการพนันเสมอ

ศูนย์กลางแลกเปลี่ยนค้าขายของทั้งหกสิบกว่าเขตนี้อือตลาด
 ตะวันออกและตลาดตะวันตก พ่อค้าจากทั่วแผ่นดิน รวมไปถึงขบวนพ่อค้า
 จากเผ่าที่อยู่โดยรอบล้วนแต่รวมตัวกันทำการค้าอยู่ที่นี้

ท่ามกลางอากาศอันอบอุ่นของเดือนสาม ไม้ดอกนานาพรรณของ
 เมืองหลวงต่างแข่งกันขยายกลีบบานสะพรั่งไม่ขาดสาย สีสนสวยสดละลาน
 ตาแต่เต็มเมืองหลวงอันหรูหราให้ดูเหมือนผ้าไหมลายวิจิตรงดงาม แม้ว่า

ฤดูใบไม้ผลิจะมาเยือนแล้ว ทว่าสายลมกลับยังหนาวเย็นจนสิ้นสะท้าน ขวน
ให้ผู้คนไม่ยอมถอดเสื้อหนาวแขนงุดออกจากร่าง

หิวสันต์ทิวาที่หรุหระที่สูงสุดในตลาดตะวันออกกำลังต้อนรับแขกผู้
ลึกลับกลุ่มหนึ่ง

แขกกลุ่มนี้มีมือใหญ่เท่าหยาบ กิริยากระโหกโสกสาก และมีร่างกาย
สูงใหญ่อย่างเหลือจะกล่าวกันทุกคน จึงพลอยทำให้ห้องพิเศษขนาดใหญ่
ดูคับแคบไปถนัดใจ ทุกคนอยู่ในอาการแบบขารฮัน ทว่าดูขัดเขินอย่าง
ชัดเจน โดยเฉพาะหนึ่งในั้นที่รู้สึกไม่สบายตัวกับเสื้อผ้าที่สวมอยู่ถึงกับต้อง
ถอดเสื้อออก เผยแผงอกกำยำของตนอย่างไม่สะทกสะท้าน

เพ็งจะอยู่เมืองหลวงได้แค่ครึ่งเดือน หยวนต้าเฟิงก็เบื่อหน่ายเต็มแก่!

"ท่านไ้ พวกเราต้องอยู่ที่นี้กันอีกนานเท่าไรหรือขอรับ" เขาเกาศีระชะ
เหงื่อซึมกายด้วยความร้อน ทำให้คิดถึงลมหนาวบาดกระดูกกลาง
ทะเลทรายขึ้นมาจับใจ

บุรุษที่นั่งอยู่ตรงกลางมีรูปร่างสูงใหญ่เป็นพิเศษ เขาไม่ตอบคำถาม
ในทันที แต่ยกจอกเหล้าขึ้นมาจิบ กายแกร่งซุกซ่อนอยู่ใต้ผ้าคลุมกันลม
สีเทาเข้ม จะมีก็แต่เพียงท่อนแขนที่โผล่ออกมาเท่านั้นที่ประกาศพลังกำลัง
อันมหาศาล

"ไว้จัดการเรื่องการค้าเสร็จเมื่อไรก็กลับเมื่อนั้น"

ชายหนุ่มทุกคนที่อยู่ในที่นั้นทำหน้าที่หน้าเหยเกอย่างขมขื่น

"ท่านไ้ อย่างนี้ก็หมายความว่าต้องรอจนกว่าจะได้คุยกับคนตระกูล
เฉียนให้เป็นที่แน่ชัดว่าการค้าครั้งนี้จะสำเร็จหรือไม่ พวกเราถึงจะกลับ
ทะเลทรายได้หรือขอรับ"

ให้ตงชิงพยักหน้า

"แย่ละคราวนี้ ได้ยินว่าผู้หญิงตระกูลเฉียนพูดยากจะตายไป!"

หยางเชียวนั่งอยู่ตรงมุมห้องในอาภรณ์แบบบัณฑิตสีเขียว มีลักษณะเหมือนพวกหนอนหนังสือ เขาสายหน้า บิดาของเขาหรือที่ใครต่อใครเรียกขานกันด้วยความเคารพว่าท่านลุงหยางอยู่ในเมืองหลวงมานาน มีหน้าที่ดูแลการค้าให้ตระกูลไห่ ทำงานได้ไม่ขาดตกบกพร่อง นึกไม่ถึงว่าครานี้ผู้รั้งตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ในสนามการค้าของฝ่ายตรงข้ามจะเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง

"เรียกว่าพูดยากยิ่งน้อยไป ต้องเรียกว่าเชี่ยวชาญดินแดนต่างหาก ในการค้าครั้งก่อนนางก็พันทำไรไปถึงหกในสิบ" เนื่องจากติดต่อการค้าไม่ประสบผลดี บิดาจึงขอเกษียณตัวด้วยน้ำตานองหน้า แล้วกลับไปอยู่ที่นอกด่านเรียบร้อยแล้ว ลูกชายอย่างเขาที่ถูกโยนก่อนอาจมาให้จึงต้องศึกษาความเคลื่อนไหวของตระกูลเฉียนเป็นพิเศษ

ไม่เพียงแต่เขา ตัวท่านไห่เองก็ให้ความสนใจตระกูลเฉียนอย่างมากเช่นกัน

ในฤดูหนาวทุกปีท่านไห่จะสั่งการให้ลูกน้องขนส่งสินค้าขนสัตว์และหนังสือตัวมายังเมืองหลวงโดยตลอด ทว่าปีนี้กลับผิดแผกไป ท่านไห่ยอมปลื้กตัวจากการค้าที่นอกด่าน คุมพี่น้องสามสี่คนมายังเมืองหลวงเพื่อจับสังเกตสถานการณ์ตระกูลเฉียนอย่างใกล้ชิด

หลายปีที่ผ่านมาด้านชายแดนเว้นว่างจากสงคราม การค้าภายในประเทศจึงรุดหน้าเฟื่องฟู แพรพรรณ เครื่องกระเบื้อง และเครื่องหอมถูกขนส่งเข้ามาเพื่อเปลี่ยนเป็นกำไรมหาศาล ท่านไห่คาดการณ์ไว้แต่แรกแล้ว จึงใช้เวลาหลายปีในการบริหารเส้นทางขบวนพ่อค้าที่เดินทางด้วยม้าทั้งหมด

โดยรอบประเทศ ผูกขาดการขนส่งสินค้าออกสู่ชายแดนให้เป็นของตระกูล
ไท่แต่เพียงผู้เดียว

เส้นทางทิศเหนือและทิศใต้ของทะเลทรายพร้อมหมดแล้ว แต่กลับ
เกิดปัญหาขึ้นที่เมืองหลวง เมื่ออยู่ๆ เจียนจินจินที่เป็นมือทองในการทำ
การค้าไหลออกมาสู่บุคคลส่วนใหญ่ไปครอง

ไท่ตงซิงเคาะนิ้วขี้ลังกับโต๊ะ นิ่งเงียบไปครู่ใหญ่

"ห้างร้านเวลานี้ไปถึงขั้นไหนแล้ว"

"กำลังเริ่มมีอออยู่ขอรับ" หยางเซี่ยวตอบ

"อีกนานเท่าไรว่าจะเสร็จ"

"ดูจากความคืบหน้าในตอนนี้อีกแค่ไม่กี่วันก็จะตกแต่งเสร็จสมบูรณ์
ที่นี้พวกพี่น้องเราก็จะเข้ามาพักอยู่ได้ ไม่ต้องไปพักแรมอยู่ที่คฤหาสน์เก่าๆ
ของผู้ว่าการมณฑลทหารเหมือนที่แล้วมาอีก"

หยวนต้าเฉิงที่เปลือยท่อนบนร้องคำราม "ย้ายอมอยู่ที่นั่นดีกว่า ที่นี้
ไม่มีหน้าต่าง ตอนกลางคืนไม่ค่อยสบาย"

หยางเซี่ยวเหลือบมองคนพูดแวบหนึ่งก่อนจะหันกลับไปหาไท่ตงซิง
ที่นั่งตรงตำแหน่งประมุขอีก

"ท่านไท่ ห้องในห้างร้านเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านเข้าไปพักอยู่ก่อนเกิด
ขอรับ"

"ไม่จำเป็น" ฝ่ายตรงข้ามปฏิเสธเนิบๆ

พ่อค้าในเมืองหลวงจะต้องรู้แล้วแน่ๆ ขบวนม้าตระกูลไท่จากทางตอน
เหนือและตอนใต้ของทะเลทรายเปิดห้างร้านขึ้นในเมืองหลวง ถ้าหาก
พวกเขาารู้ตัวว่าครานี้ตัวประมุขตระกูลไท่เองก็เข้าเมืองหลวงมาด้วยเช่นกัน

พ่อค้าเหล่านั้นจะต้องรีบมาเชื่อมความสัมพันธ์ถึงที่เพื่อหาผลประโยชน์ให้ตัวเองเป็นแน่

ให้ตงซิงมีพรสวรรค์ทางการค้า ทว่าไม่ชอบมีปฏิสัมพันธ์กับใคร เรื่องต้อนรับแขกทั้งหลายจึงโอนไปให้หยางเซียวจัดการทั้งหมด ที่เขามาเมืองหลวงในครานี้มีจุดมุ่งหมายเพียงอย่างเดียวก็คือ...

นอกหวนสันต์ทิวาพลันเกิดความเคลื่อนไหวขึ้น

ผู้ชายสองสามคนส่งเสียงร้องโอดโอย แล้วรีบวิ่งลุ่มลุกคูลูกหลานเข้ามาในหวนสันต์ทิวา อารมณ์ที่อยู่บนร่างล้วนแต่ตึงเครียดจากผ้าเนื้อดี ทว่ากลับขาดรุ่งริ่ง ดูสะบักสะบอมยิ่งนัก

ทั้งหมดเข้ามาแอบอยู่ใต้โต๊ะ เนื้อตัวสั่นระริก ดวงตาจ้องมองไปหน้าประตูประหนึ่งถูกอสุรกายร้ายกาจไล่กวาดจนไม่มีที่ให้หนีต่อก็ไม่ปาน

เสียงกระดิ่งดังกึกก้องอยู่ด้านนอก พอได้ยินเสียงนี้เข้า ผู้คนที่อยู่ในตลาดก็รีบสาวเท้ายาวๆ ก้าวหลบ สร้างที่ว่างตรงกลางเป็นทางโล่ง

บนถนนเสวียนอู่ สาวใช้ในอารมณ์สีชาวลีบกว่านางวิ่งมารวมตัวกันตรงหน้าหวนสันต์ทิวา แต่ละนางสวมชุดกระชับ พันขาห่มมัดทะแมง ดูคล้ายกำลังจะไปออกรบ คนที่เป็นหัวหน้านั้นงามแจ่ม ผูกตุ้มสีเขียวไว้ตรงเอว นางมองชายหนุ่มที่อยู่ใต้โต๊ะก่อนดึงคันธนูลงมาจากหัวไหล่ แล้วยิงศรกระดิ่งไปในอากาศ

ศรกระดิ่งแหวกลมดังอึงมี

ชั่วอดีตหนึ่ง อาชาตัวงามสีชาวลุ่มผ้าสีแดงห้อยตุ้มระย้าก็วิ่งตะบึงเข้ามา บนหลังของอาชาคือร่างอันแน่นของสตรีผู้หนึ่ง นางสวมอารมณ์ล่าสัตว์ที่ทำจากขนจิ้งจอกแดง ท่วงท่าสง่างาม เมื่อคนและม้าเคลื่อนตัว

มาบนถนนเสวียนอุ้งจิ้งแลดูคล้ายกับลูกไฟที่ไม่ปาน

อาชาวิ่งมาหยุดตรงหน้าหอนสันตทิศา โบหน้างามสะคราญปรากฏตรง
นอกหน้าต่าง เสียงเย็นเยียบดังเข้าหูผู้คนที่อยู่ทั้งในและนอกห้องอย่าง
ชัดเจน

"ไอ้พวกตระกูลเซวียทั้งหมดคนอยู่ที่นี้ให้หมด ห้ามไปไหนแม้แต่
คนเดียว!"

เหล่าชายหนุ่มที่หมอบอยู่ใต้โต๊ะสุดหายใจเสือก ออย่าว่าแต่จะไปไหน
ขนาดคลานยังคลานไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ได้แต่ทำคอหดตัวสิ้นระริกอยู่ที่เก่า
เกือบจะเบราราดกางเกงอยู่รอมร่อ

"อ้อ คุณหนูสามแห่งตระกูลเจียน" คนในหอวิพากษ์วิจารณ์กันทำให้
จำหญิงงามผู้นี้ได้ในทันที

ผู้หญิงตระกูลเจียนหรือ

คือดวงตาของไฟตงจิงเล็กขึ้น ดวงตามองกราดไปด้านนอก

ในเมืองหลวงอันกว้างใหญ่แห่งนี้ มีผู้ใดไม่รู้จักตระกูลเซวียนและ
ตระกูลเจียนบ้างเล่า

ตระกูลเซวียนที่อยู่ทางฝั่งตะวันออกของเมืองดำเนินกิจการการขนส่ง
ทางแม่น้ำ ควบคุมเส้นเลือดเศรษฐกิจ ทำการค้าโดยยึดมั่นหลักคุณธรรม
จนได้รับความเลื่อมใสจากผู้คนไปทั่ว เป็นตระกูลเศรษฐีเก่าที่มีชื่อเสียงมา
นาน

ต่างจากตระกูลเจียนในฝั่งตะวันตกของเมืองที่เป็นพวกเศรษฐีใหม่
ทรัพย์สินสมบัติมหาศาลของตระกูลเจียนเกิดจากนายวานิชเพียงรุ่น
เดียว สร้างอาณาเขตการค้าอันกว้างใหญ่ แบ่งอำนาจอีกครั้งหนึ่งในเมือง

กับตระกูลเหยียน ธิดาทิ้งห้าของเขาล้วนแต่เป็นมือฉมังในการหาเงินด้วยความถนัดที่แตกต่างกันออกไป เป็นที่พิพากษวิจารณ์ของผู้คนอย่างออกรส

ผู้คนที่แผ่นดินต่างรู้จักกันว่าหญิงสาวทั้งห้ามิได้เห็นเงินสำคัญเท่าชีวิต หากแต่เห็นเงินสำคัญยิ่งกว่าชีวิต หากมีช่องทางหาเงินปรากฏขึ้นเมื่อใด จะต้องเห็นพี่น้องตระกูลเฉียนสอดมือเข้ามายุ่งด้วยทุกครั้ง

เมืองหลวงอันจอแจคับคั่งเป็นศูนย์กลางของคนจากทั่วทุกสารทิศ บุรุษทุกผู้ต่างปรารถนาในทรัพย์สมบัติตระกูลเฉียน และในขณะที่เดียวกันก็ปรารถนาในตัวธิดาโฉมเฉลาทั้งห้า ในบรรดาหญิงสาวตระกูลเฉียนทั้งหมด องค์นางที่มีชื่อเสียงลือลั่นที่สุดคือคุณหนูสาม

คุณหนูสามแห่งตระกูลเฉียนมีนามอันเพราะพรึงว่าจู่จู่ ทำธุรกิจค้าขายดอกไม้ต้นโดยเฉพา

ฝีมือการปลูกดอกไม้ของนางเลิศล้ำเกินใคร เพราะเลี้ยงสายพันธุ์แปลกใหม่ออกมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นเมล็ดพันธุ์หรือหน่ออ่อน ขอเพียงนางเป็นคนนำออกขาย พวกชนชั้นสูงก็แย่งกันซื้อให้วุ่นไป

ผู้นั้นในเมืองหลวงที่สุภาพสักหน่อยจะเรียกนางว่าเทพธิดาโบตัน ส่วนที่ไม่ค่อยสุภาพเท่าใดนักจะเรียกนางว่าปีศาจโบตัน

ข้ายังลือกันทั่วไปว่านางตายได้ต้นโบตันแล้วกลายเป็นวิญญาณ ที่พวกผู้ชายพูดกันก็คือโบตันแห่งตระกูลเฉียนดอกนั้นนั่นแหละ!

โบตันดอกนี้มีหนามแหลมทั่วทั้งต้น งดงามทว่าร้ายกาจ แล้ในมือนางไม่เคยปราณีผู้ใด นางเป็นผู้นำเมล็ดพันธุ์ไปส่งลูกค้าด้วยตนเอง พวกโจรป่าเคยถูกแสร้งเส้นนี้ของนางเมียนจนเนื้อตัวแตกยับมาแล้วไม่น้อยราย

เสียงขยับดังขึ้นเมื่อปลายแสร้งสับดอกไปหาประตูใหญ่ของหอ

วสันต์ทิวา ดัดรอบร่างชายที่อยู่ใกล้ที่สุด แล้วลากตัวเข้ามา

"อ้าก ค่ะ...ใครก็ได้! ช่วยข้าด้วย!" เสียงร้องโหยหวนดังลั่นไปทั่วบริเวณ

ผู้ชายที่วิ่งหนีเข้ามาในหอวสันต์ทิวาถูกปลายแส้ววัดรัดตัวออกไปทีละคน ปลายแส้วที่สะบัดออกมาทรงพลังลั่นเหลือ เสียงโครมครามดังขึ้นไม่ขาดหู ไม่เพียงแต่ชายหนุ่มผู้โชคร้ายเหล่านั้น แม้แต่ประตูสลักลายดอกไม้และโต๊ะเก้าอี้แบบโบราณของหอวสันต์ทิวาก็ถูกลูกหลงจนแตกเป็นเสียงๆ

"โอ๊ย คุณหนูสามตระกูลเจียนโปรดยังมีอด้วยเถิด ข้าน้อยยังต้องทำตามคำขายนะขอรับ!" หลงจู้รำไห้อ่อนวอน ขาดแต่ยังไม่ได้ออกเข้าโขกศีรษะให้ด้วยเท่านั้น

"กลัวทำไมกัน รอคุณหนูสามจัดการให้เรียบร้อยก็จะให้เงินชดใช้เจ้าเองนั่นล่ะ" สาวใช้รูปสวยที่พันตุ้มสีเขียวตรงเอวยื่นมือออกมากันเขาไว้ไม่ให้ปราดเข้าไป "อีกอย่าง คุณหนูสามจะทำอะไร คนอย่างเจ้ามาว่ากล่าวได้หรือ หากทำให้นางโกรธ ดีไม่ดีเจ้าจะถูกแสร้เขียนเอานะ"

หลงจู้รีบห่อไหล่ถอยหลังกรูดเพราะกลัวจะโดนเขียน แล้วหยิบผ้าขึ้นมาเช็ดเหงื่อเย็นๆ

เนตรหงส์ใสกระจ่างตัวดมอง มือเล็กเอื้อมไปหาห่วงปากม้า แล้วหยิบโบต้นสีดำดอกไม้ใหญ่ที่บ้านสะพรั่งภายใต้แสงอาทิตย์ขึ้นมา

นางสะบัดมือโยนดอกไม้เข้าไปในอ้อมอกของหลงจู้

"นี่คือ 'ม่วงหมอกไหม' ที่ข้าเพิ่งเพาะพันธุ์ขึ้นมาใหม่ ใช้น้ำสะอาดหล่อเอาไว้ให้ดี น่าจะเพียงพอที่จะชดใช้โต๊ะเก้าอี้ร้านเจ้าได้นะ"

หลงจู้ทำตาพราวเมื่อเห็นดอกไม้ ใบหน้าร้องไห้เห่เยกเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นยิ้มยิ้มขณะพยักหน้ารับติดๆ กัน จากนั้นก็ประคองดอกไม้ดอกนั้น

เข้าไปในร้านอย่างรวดเร็วเพื่อหาน้ำสะอาดมาแช่ไว้

โบตันพันธุตีที่นักปลูกดอกไม้เพาะเลี้ยงขึ้นมากระถางหนึ่งมีราคาสูงกว่ารายได้ครอบครัวชนชั้นกลางสิบครอบครัวรวมกัน ส่วนดอกไม้ต้นที่เขียนจู่เป็นผู้เพาะเลี้ยงนั้น ลำพังดอกไม้ตัดออกมาจากต้นแค่เพียงดอกเดียวก็สามารถซื้อคฤหาสน์ในเมืองหลวงได้เลยด้วยซ้ำ ถึงฤดูชมดอกไม้เมื่อใดจะต้องมีคนแย่งกันมาชมโบตันพันธุตีใหม่ดอกนั้นแน่นหวนสันต์ทิวาจนแทบไม่มีช่องว่างอย่างแน่นอน

ที่ถนนด้านนอกมีฝูงชนมายืนมุงหนาแน่นขึ้นเรื่อยๆ เพื่อรอชมเรื่องสนุก หลังจากหลงจู่เดินเข้าไปข้างในแล้ว นางก็หันมามองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ยืนตัวสั่นงันงกทั้งหกคนอีกครั้ง

เขียนจู่ที่อยู่บนหลังอาชาดูงามทรูในชุดล่าสัตว์ที่ตัดเย็บจากขนจิ้งจอกแดงและแพรดำ ใบหน้างามสะคราญดวงนั้นผุดผาดดูดอกไม้แรกแย้มแห่งวันฤดู ดูดวงตาใสสกาเหมือนหยดน้ำยิ่งงามตรึงใจชวนให้ลุ่มหลง

ทว่ายิ่งนางงดงามเท่าไร แล้ในมือก็ยิ่งหยาบกรียมเท่านั้น

สายแล้ยาวแปดเชี้ยว* แผงพะง่าล้างมหาศาลกระหน้าซัดลงไปราวกับพายุฝนอันบ้าคลั่ง สุดที่ผู้ชายตระกูลเซวียทั้งหกจะทานรับ ทว่าจะหนีก็หนีไม่พ้น ได้แต่ใช้มือกุมศีรษะกอดพันร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด

"ผู้หญิงพวกนี้ดูต้นเหลื่อเกิน" หยวนต้าเผิงอดจะวิจารณ์ออกมาไม่ได้ นับตั้งแต่เกิดจากท้องแม่เขาก็เพิ่งเคยเห็นผู้หญิงที่ทั้งสวยทั้งดูขนาดนี้แหละ

"กินนั่นนะสิ อย่างกับม้าป่าสีแดงที่ยังไม่ได้ถูกจับใส่อานก็ไม่ปาน"

* เชี้ยว (ฉือ) หรือฟูดจิ้น เป็นหน่วยมาตรฐานวัดของจีน สมัยโบราณ 1 เชี้ยวเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือ 1/3 เมตร ปัจจุบันคนจีนใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟูด'

แล้ววาระบัตขวิบ ๆ อยู่ด้านนอก
แล้วในมือนางพาดลงไปยังชายที่สวมอาภรณ์หรูหราที่สุดอย่างแม่นยำ
ไม่พลาดเลยแม้แต่ครั้งเดียว

"หยุดนะ หยุดได้แล้ว เจ้ามัน..." ไม้รู้ว่าชายหนุ่มที่เอามือกุมศีรษะ
เป็นพัลวันจะด่าว่าอะไร เพราะถูกเขียนจนพูดไม่ออกเสียก่อน

"ข้ามันอะไร พูดมาให้ชัด ๆ ซิ" นางถามเสียงเย็น

ชายคนนั้นสูดหายใจเข้าลึก ถลึงตามองนางอย่างเจ็บแค้นกลางยกแยะ
ยกยันลุกขึ้นมาด้วยร่างสิ้นระริก

"นี่ ขอเตือนไว้ก่อนนะ ข้าคือเซวียจ้าว คุณชายตระกูลเซวีย หากให้
ท่านพ่อของข้ารู้ละก็ เจ้า..."

พูดยังไม่ทันขาดคำ ปลายแสก้สะบัดลงมาอีก

"พวกเจ้ามันตะเถาเดียวกันทั้งตระกูล ต่อให้พ่อเจ้ามา ข้าก็จะเขียน
พ่อเจ้าด้วยแสก้เหมือนกันนั่นแหละ" เขียนจู่พูดด้วยเสียงราบเรียบเป็นปกติ
ดวงหน้าสีชมพูระเรื่อเฉยชาดูน่าแข็ง

กลุ่มคนที่มุ่งดูหุบปากเงียบกริบ ไม่กล้าพูดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว
กลับเป็นห้องพิเศษในหอวสันต์ทิวาที่มีเสียงจิ้งจางดังออกมา ด้วยชายฉกรรจ์
เหล่านั้นไม่เคยพบเจอผู้หญิงร้ายกาจเช่นนางมาก่อน

"ผู้หญิงคนนี้ก้าวร้าวไปหน่อยกระมัง"

"แต่ไม่มีผู้ใดเอานางอยู่ นางก็เที่ยวไล่ตีคนอื่นบนถนนได้ตามใจชอบ
หรือ"

หยางเซียวส่ายศีรษะด้วยสีหน้าเคร่งเครียดก่อนจะมองไปทาง
ใต้ตงซิงอย่างเป็นกังวล